Осяйна зоре! Я б хотів, як ти,
Горіти завжди! Тільки не осібно,
Не стежачи самотньо з висоти,
Пустельнику безсонному подібно,
Як море-жрець до берегів землі
Докроплює вологою святою,
Як, рясно випавши, поля й шпилі
Сніг укриває маскою м'якою,—

Ні, я б хотів, забувши все навкруг,
На перса зріючі моїй коханій
Безсонно злігши, їх легенький рух
В солодкому вчувати хвилюванні
І подихам вести нечутний лік —
Так вічно жить або ж заснуть навік.